

# ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντῆς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδόται: Κ. ΖΙΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον: — Ἀργύριον Ἑφτάβλιον, «Ἡ Πολίτιςσα»: — *Kipling*, «τρεις, ὁ ἕνας. . . παραπάνω». — Ἄνθας, «Μουσική συνουσία». — Γρ. Ξενοπούλου «Ὁ Ψυχολόγος» (δράμα). — *Anatole France* καὶ ἡ γραμματική. — **H. Ardel** «Καρδία Σκεπτικιστοῦ» (μυθιστορία). — Ἐξωφύλλον: — **Ι. Χρονογράφου**, «Ἀπογευματινή». **Γ. Ι. Κάθ.** «Ἀνάλεκτα». — «Ἀλλολογογραφία». — «Ἀποτέλεσμα Α΄ Διαγωνισμοῦ».

Συνδρομή: Ἐν Κωνσταντιπόλει γρ. 40. — Ταχυδρομικῶς γρ. 54. — Ἐξωτερικοῦ φρ. γρ. 12. — Ἐκαστον φυλλάδιον γρ. 1. Ἄμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ καὶ Σα, Γαλατῆ, ὁδὸς Χαρατση, ἀριθ. 12.

## ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

Ἄκουη ἐνθυμούμαι τὴν ἱερὰν ἀγκυράτησιν πού κατέλαβε ἓνα ξεχωριστόν μου φίλον, τὸν πλέον ἰδιόρρυθμον καὶ πρωτοτυπότερον ἀπ' ὅλους μου τοὺς φίλους, ὅταν τοῦ εἰδείξα μίαν ἀπὸ τῆς τελευταίας φωτογραφίας τοῦ Ζολᾶ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ περιώνυμος ἄνθρωπος εἰκονίζετο μετὰ τὸ καπέλλον του— ὑψηλὸν καὶ γυαλιστερόν κύλινδρον—στὸ κεφάλι· ἐξηγλήθη ὅλη, ἢ πλουσιωτάτη ἄλλως τε, παρουσία του ὕβρεων ἀμμιήτου τελειότητος πρὶν νὰ φθάσῃ νὰ πληρώσῃ, ὅσον ἠθελε, τὴν ἀσέβειαν ἀνθρώπου, πού ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ δημοσίου του μ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἀμφιβάλλω ἂν ὅλα τὰ τόσα ἄλλα ἐγγλήματα τοῦ Ζολᾶ ἔφεραν τοιαύτην ἀναστάτωση εἰς τὴν χολὴν τοῦ πλέον εὐσυνειδήτου πουριτάνου...

Καὶ μοῦ ἤλθε στὸ νοῦν τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πού ἐτελείωνα τὴν τουαλέτα μου διὰ νὰ δεχθῶ τὸν κόσμο μου—φίλους καὶ φίλους— πού τιμῶν τὴν ἀπογευματινὴν μου, τῆς ὀρισμένης μου ἡμέρας. Ἐπειδὴ ὁ παραδοξὸς φίλος μου κατώρθωσε τέλος νὰ με πείσῃ πῶς εἶχε δίκαιον, κοιτάχθηκα μιὰ ἀπὸ πάνω ὡς κατωὶ γιὰ νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ μήπως εἶχα τίποτε περιττὸν ἢ ἀνάγκαστον δι' ἄνθρωπον πού πρόκειται νὰ παρουσιασθῇ ἐμπρὸς σὲ κόσμο. Ὁ ἐγωισμὸς μου δὲν μ' ἄρτηεν ἴσως νὰ προκαλύψω τίποτε περιττὸν. (καπέλλο τούλάχιστον δὲν φοροῦσα). Τὸ ἀνάγκαστον πάλιν, εἴμεθα ἡμεῖς τελευταῖοι πού τὸ ἀνακαλύπτωμεν ἐπάνω μας, ὕστερ' ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.—ὕστερ' αὐτῶν πάντοτε ἀπὸ τοὺς καλοθελητῆς μας. Λοιπὸν κατώρθωσα νὰ εὐρω-ἀνεπίληπτον τὸ παρουσιαστικόν μου, ὅτε αἴφνης ἐνθυμούμαι... φρικτὸν!

Ἐκὼς πού με γνώριζε, ὅταν ἐζούσε, ἀφῆκε τὸν τάφον τῆς ἀνυπαζίας του, παρουσιαστικῆ ὡς βρουκόλλικας εἰς τοὺς φίλους τῆς ἀπογευματινῆς μας, καὶ πρὶν νὰ φύγῃ, ἔρριψεν ὡς πᾶρσον βέλος ἐναντίον μου τὴν κατηγορίαν ὅτι εἶμαι... πεσομιστής!

Φτάνει, λέγει ἡ προφητεία, νὰ πῆτε δέκα φορές ἓναν ἄνθρωπον τρελλὸν, διὰ νὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ ὁ ἴδιος. Δι' ἐμὲ, ἤρκεσε μία μόνη φορὰ νὰ μοῦ εἰποῦν αὐτὴν τὴν κατηγορίαν, μία ἄλλη νὰ τὴν καλοσυλλογισθῶ καὶ... τελειώσε· κατόπιν μερικῶν ἀσυνειδήτων χειρισμῶν πού ἐγίναν εἰς τὸ βῆθος τοῦ ψυχικοῦ μου ἐργαστηρίου, ἔπεισα τὸν ἐκυτὸν μου ὅτι πράγματι ἀνῆκα εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν τῶν θηρίων, πού ὀνομάζον πεσομιστῆς ἢ ἀπικισιόδοξος, ἤρχισα νὰ πιστεύω ὅτι τὸσον κίβρον παρεγνώριζα τὸν ἐκυτὸν μου, ἤρχισα νὰ κολακεύωμαι μάλιστα τῶρα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν, καὶ ἦδη ἐρανταζόμεν τὰ ὀσπᾶ τοῦ Σοπεργάουερ καὶ τοῦ Χάρτμαν νὰ τρίζουν ἀπὸ εὐχαρίστησιν μέσα εἰς τὸν τάφον των διὰ τὴν κατὰκτησιν ἐνὸς ἀκόμη προσηλύτου τῶν θεωριῶν

των· τελείωσε! εἶμαι ἀπικισιόδοξος καὶ σᾶς ὑποδέχομαι, κύριοι φίλοι μου, μ' αὐτὸ τὸ καινούργιο... καπέλλο στὸ κεφάλι.

Καὶ νὰ ἤξεύρετε ἀπὸ πόσας ὑποχρεώσεις μ' ἀπαλλάσσει αὐτὴ ἡ νέα μου ιδιότης! ὑποχρεώσεις πού ἔχω ἀπέναντί σας ὡς χρονολόγος. Ἐξάρσα τὸ περασμένο Σάββατο ἐχρεωστούσα νὰ μεταβῶ στὸν περίφημο χορὸ τοῦ Πέρα παλάς, ὅπου θὰ εἶδιδε συνέντευξιν ὁ μισὸς κόσμος μας μετὰ τὸν ἄλλο μισό. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν ἀπόγνωσίν μου διὰ τὰ πάντα, ἐθεώρησα καὶ αὐτὴν τὴν ἀπόλαυσιν καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ σᾶς περιττήν. Στὰ ὕστερὰ μάλιστα ἐνθυμήθηκα ἓνα πολὺ πολὺ ἐξυπνο ἀνέκδοτον ἐνὸς σεβαστοῦ λευίτου. Μετέβαινε διὰ νὰ κάμῃ μίαν ἀριστοκρατικὴν βᾶπτισιν, νύχτα· ἐξάρσα μέσα στὸ φωτοπεριγυμμένο σάλονι, εὐρέθη πρὸ ὀλοκλήρου τρικυμίας ὤμων καὶ στηθῶν ντεκολτέ, πού ἐξεχειλιζαν μέσα ἀπὸ τὸν ἄφρον τῆς καντέλας καὶ τῶν πλουσιῶν πτίλων, ἐσταυροκοπήθη καὶ ἠρώτησε: μήπως μᾶς ἐπροσκέλεσαν σέ... λουτρό; Ἐσταυροκοπήθη καὶ ἐγὼ καὶ ἀπέφυγα τὸν πειρασμόν.

Τελείωσε! ἀπαρνήθηκα τὸν κόσμο καὶ μὴν περιμένετε πλέον νὰ σᾶς μεταδώσω κανέν, μικρὸν ἢ μεγάλον σκάνδαλον ἀπὸ κείνα πού ἐπιβάλλουν μετὰ τὴν στοργὴν οἱ συνοδικῆς τῶν σκαλονιῶν μας. Τῶρα πλέον τὸ ὁμολογῶ καὶ ἐγὼ ἀπροκαλύπτως, ὅπως ὁ πάτριον μου ὁ Σοπεργάουερ, ὅτι: ἡ θεὰ παντός ζῆφου μετέρει· ἐνῶ ἀπέναντίς ἡ ὕψις τῶν ἀνθρώπων διεγείρει μέσα μου μίαν ἀποστροφὴν ἀκαταμάχητον· ἡ ἀνθρωπότης, καθὼς λέγει ἄλλοι ὁ ἴδιος, εἶναι ἀξία πάσης περιφρονήσεως. Καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅταν βλέπω τὸν κόσμο τῶν περιπατητῶν νὰ διασταυρῶνεται ἀσκόπως στὸν Μεγάλον δρόμον—τὸ Grand rue de Pera,—πού ἐδιάλεξεν ὡς στάδιον τοῦ περιπάτου του, διερωτῶμαι πῶς ὅλον αὐτὸ τὸ παράξενον πλήθος κατορθώνει νὰ κρατῇ τὴν ἰσορροπίαν του καὶ νὰ μὴν ἀνατρέπεται ὅλως διόλου ἀνάποδα μετὰ τοὺς πόδας εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἐπὶ τοῦ μηχαντήμ. Καὶ διὰ νὰ ἐξηγήσω αὐτὴν τὴν ἀπορίαν μου, τὸν παραβάλλω αὐτὸν τὸν ὄχλον μετὰ τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα ἀνθρωπάκια τὰ ξύλινα πού τὰ κατασκευάζουν μετὰ μικρὸν μολύβδινον βᾶρος εἰς τὴν βᾶσιν, καὶ στέκονται πάντοτε ὄρθια ὅπως καὶ ἂν τὰ ρίψῃς.

Καὶ ἀναβάνει ὅλοσεν ἡ πλήμμουρα τῆς μισανθρωπίας μου καὶ τῆς ἀπογνώσεως μου καὶ καταφεύγω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ συμβολικοῦ ἐκεῖνου πύργου, πού ἀναφέρει ἓνα κινεζικὸν παραμυθάκι. Ἐκεῖ ἀνέβηκε μίαν ἡμέραν, εἰς στιγμὴν ὑπερτάτης ἀπελπισίας, ἡ κινεζικὴ βασιλοπούλα, ἀφ' ἧς ἐφόρεσε τὸ πλουσιωτέρον

## Η ΠΟΛΙΤΙΣΣΑ

Ἄλλοι τραντάφυλλο σὲ λὲν κα ἄλλοι ἄροσᾶτο κρῖνο.

Μὰ ἐγὼ τοῦ κίκου ταίρι σου σὲ περιβόλια ζήτησα,  
Κι ἀντίς νὰ λέγω, ἀγάπη μου, πῶς εἶσαι αὐτὴ καὶ κείνο  
Μοῦ σώνει νὰ σοῦ τραγουδῶ πῶς εἶσαι σὺ Πολίτισσα.

Ἄλλοι τὰ χεῖλι σου ἐπαινοῦν κα ἄλλοι τὰ ὀσφύ σου μάτια.

Μὰ ἐγὼ ποῦ κόρη σὰν κ' ἐσὲ δὲν εἶδα ξωμεριτίσσα,  
Τὴν ὁμορφιά σου σὲ λαμπρὰ δὲν μοῖρασα κομμάτια,  
Μὸν' ὅληνα τὴν λαχταρῶ, πανώρηνα μου Πολίτισσα.

Ἄλλοι παιχνίδια σοῦ ζητοῦν, καὶ γέλοια τοὺς χαρίζεις,

Μὰ ἐμένα ποῦ σὲ πόνεσα καὶ τὴν καρδιά σου ζήτησα,  
Μὲ τὰ πολλὰ τὰ νάζια σου φαρμάκι με ποτίζεις,  
Μαριόλα μου Πολίτισσα!

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

## ΤΡΕΙΣ, ΕΝΑΣ... ΠΑΡΕΠΑΝΩ

Μετὰ τὸν γάμον, ἐπέρχεται μία ἀντίδρασις, κάποτε μικρὰ, κάποτε μεγάλη, ἀλλ' ἐπέρχεται πάντοτε ἀργὰ ἢ γρήγορα, καὶ πρέπει νὰ τὴν ὑπερηδύσων οἱ δύο ἐνδιαφερόμενοι, ἂν θέλουν νὰ περάσῃ τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς ζωῆς των ἡσυχα.

Εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Cusak - Bremmils, ἐπῆλθεν αὐτὴ ἡ ἀντίδρασις τρία ἔτη μετὰ τὸν γάμον. Ὁ Bremil δὲν ἦτο ἀνεπίλυτον ὑποκείμενον καὶ εἰς τὰς καλύτερας τοῦ ὄρατος, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ παρακινήσῃ σύζυγον ἀμίμητος μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὸ μικρὸν πέθανε καὶ ἡ κ. Bremmil ἐφόρεσε τὰ πένθημα, ἀδυνατίσει, καὶ ἐθρήνησε ὡς νὰ εἶχε φθάσῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἴσως ὁ Bremmil ἐπρεπε νὰ τὴν παραγορήσῃ νομίζω ὅτι τὸ ἐδοκίμασε, ἀλλ' ὅσον ἐπέμενε τὸσον καὶ ἡ κυρία ὠδύρετο, καὶ ἐξηγλεῖτο κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ ὑπομονὴ ἐκείνου. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι καὶ οἱ δύο εἶχον ἀνάγκην ἐνὸς τονικοῦ. Καὶ τὸ εὖρον. Μπορεῖ νὰ γελᾷ σήμερον ἡ κ. Bremmil, ἀλλὰ τότε δὲν ἐγέλα.

Παρουσιάσθη εἰς τὸ μέσον ἡ κ. Hauskbee μ' ἐννοεῖτε. Παντοῦ ὅπου καὶ ἂν παρουσιάζετο, μετὰ βεβαιότητος ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ νὰ διαταραχθῇ ἢ γαλήνη. Εἰς τὴν Simla τὴν εἶχον ἐπονομάσῃ «τὸ πτανόν τῆς τρικυμίας» καὶ καθ' ὅσον γινώσκω, χωρὶς καμμίαν ἀμφισβόλιαν, τὸ ἤξιζε, μυριακίς τὸ ἤξιζε αὐτὸ τὸ ἐπίθετον. Ἦτο μικροῦλα, μελαχρῶν, ὑπερβολικῆς ἰσχυρότητος· εἶχε

ὑπερβολικῶς μεγάλα μάτια, ἐκκραστικώτατα, καὶ τοὺς πλέον χαριτωμένους τρόπους τοῦ κόσμου.

Ἐφθικε νὰ προσέρετε τὸνομα τῆς εἰς καμμίαν ἀπογευματινὴν, διὰ νὰ καταληφθῶσιν ὅλοι αἱ γυναῖκες ὑπὸ συγκινήσεως, καὶ νὰ τῆς ἐπιδαψιλεύσουσιν ἐπίθετα, τὰ ὅποια δὲν ὁμοιάζον ἀκριβῶς μετὰ τῆς. Ἦτο ἐξυπνη, πνευματώδης, ἔλαμπε καὶ ἐσπινθηροβύλει περισσότερο ἀπὸ τὰς πλείστας τῶν ὁμοίων τῆς, ἀλλ' εἶχε μέσα τῆς πολλὰ, πολλὰ δαυμόνια πονηρὰ καὶ κακόβουλα. Πιθανόν νὰ ἦτο καλὴ ἐνίοτε, ἔστο καὶ διὰ τὰς ὁμορφίλους τῆς ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ ἐνταῦθα.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μικροῦ καὶ τὴν πλῆκτικὴν θέσιν τῶν πραγμάτων ἧτις ἐπακολούθησε, ἐπῆρεν ἀέρα τοῦ Bremil ὁ νοῦς καὶ ἡ κ. Hauskbee τὸν περιέπλεξεν εἰς τὰ δίκτυά τῆς. Δὲν ἠσθάνετο καμμίαν εὐχαρίστησιν νὰ κρύπτῃ τοὺς αἰγμάλωτους τῆς. Τὸν περιέπλεξεν ἀπροκαλύπτως καὶ εἶδεν ὅτι τὸ παρετήρησε καὶ ὁ κόσμος. Ἰππευε μαζί του, ἐξήρχετο εἰς περίπατον μαζί του, ἐκρυφομιλοῦσε μ' αὐτόν, ἔτρωγε μαζί του εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον τοῦ σαρμού, εἰς τρόπον ὅστε ἤρχισαν νὰ ἐξαγορεύονται ὅσοι τοὺς ἐβλεπαν, καὶ ἐφώναζαν ἤδη: βρωμοδουλειά!

Ἦ κ. Bremil ἔμενε κατὰκλειστος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, διήρχετο ὄρας ὀλοκλήρους νὰ παρατηρῇ τὰ ρουσανάκια τοῦ μικροῦ, πού ἔχασε καὶ νὰ γύνη δάκρυα ἐπὶ τῆς κενῆς του κοιτίδος. Δι' ὅλα τὰ λοιπὰ διόλου δὲν τὴν ἔμελε. Ἀλλὰ ὅκτω ἢ δέκα ἀγαπητὰ καὶ τρυφερὰ φίλα τῆς ἐξήγησαν διὰ μακρῶν τὴν κατὰστασιν, ἐκ φόβου μήπως διαφύ-

γουν αἱ πολυτιμώτεροι λεπτομερείαι. Ἦ κ. Bremmil τὰς ἤκουσεν ἡσύχως καὶ τὰς εὐχαρίστησεν διὰ τὰς καλὰς τῶν ἐκδολεύσεις.

Ἦτο βέλεια ὀλιγώτερον θεωρητικὴ ἀπὸ τὴν κ. Hauksbee, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνόητος. Ἐσυνιδουλεύθη τὸν ἐαυτὸν τῆς μόνου, καὶ δὲν ἔκκαμε λόγον εἰς τὸν Bremmil δι' ὅσα τῆς διηγήθησαν. Καὶ αὐτὸ ἀξίζει νὰ σημειωθῇ. Αἱ παρατηρήσεις, τὰ πράγματα, τὰ δάματα ἐμπρὸς εἰς τὸν σύζυγον, ποτέ δὲν ὠφελούν τίποτε.

Ὅταν ἔμενον ὁ Bremmil εἰς τὴν οἰκίαν, πρῶμα τὸ ὅποιον δὲν συνέβαινε καὶ συχνά, ἐφαίνετο πλέον περιποιητικὸς καὶ τρυφερός παρ' ὅσον συνήθως, καὶ τὸ τοιοῦτον ἔκκαμε φανερώτερον τὸ παιγνίδι πού ἐπαίξε. Ἦ τρυφερότης ἦτο προσποιητὴ, καὶ μὲ τὸν σκοπὸν μόνον νὰ καθυστερῶσιν τὴν συνείδησίν του, καὶ τὴν κ. Bremmil ἐπίσης. Ἀλλὰ δὲν κατῴρθων οὐτε τὸ ἓν οὐτε τὸ ἄλλο.

Εἰς αὐτὸ πὸ ἀναμεταξύ ὁ ὑπασιπστής τῆς ὑπηρεσίας ἐλαβε διαταγὴν ἀπὸ τὸν λόρδον καὶ τὴν λαίδην Λέιτον νὰ προσκαλέσῃ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Cusak Bremil εἰς τὸν Πατερῶφ διὰ τὰς 26 Ἰουλίου, τὴν 9 ὥραν τῆς ἐσπέρας. Ἐσημειοῦτο εἰς τὴν ἀριστερὰν γωνίαν κάτω εἰς τὸ προσκλητήριο ὅτι θὰ ὑπῆρχε καὶ χορός.

— Δὲν μπορῶ νὰ μεταβῶ, εἶπεν ἡ κ. Bremmil εἶναι πολὺ γρήγορα ἀκόμη, ὕστερ' ἀπό... Ἦ καὶ μὲν μου ἡ Φλώρη! Ἀλλ' αὐτὸ ἄς μὴ σὲ ἐμποδίζει ἐσέ, Τόμ!

Ῥαίλει εὐλαχρῶς τότε καὶ ὁ Bremmil ἀπήντησεν ὅτι θὰ μεταβῇ ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ φανῇ.

Αὐτὸ δὲν ἦτο ἀληθές καὶ τὸ ἐγνώριζεν ἡ κ. Bremmil. Ἐμάντευε (καὶ ὅ,τι μαντεύουν αἱ γυναῖκες εἶναι πάντοτε ἀκριβέστερον ἀπὸ τὴν βεβαιότητα τῶν ἀνδρῶν) ὅτι εἶχε πάντοτε τὴν πρόθεσιν νὰ μεταβῇ εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν καὶ μάλιστα μετὰ τῆς κ. Hauksbee. Ἐκάθισε λοιπὸν διὰ νὰ σκεφθῇ καὶ τὸ ἀποτελεσμα τῶν σκέψεων τῆς ὑπῆρξεν ὅτι ἡ ἀνάμνησις ἐνὸς τέκνου νεκροῦ ἤξιζεν πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν σπογγὴν ἀνδρός ζώντος. Ἐσχημάτισε τὸ σχέδιόν της καὶ ἀπεφάσισε νὰ διακυβεύσῃ τὸ πᾶν διὰ τὸ πᾶν.

— Τόμ, εἶπε, θὰ δειπνήσω τὴν 26 εἰς τῶν Λογκμὸν, τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ. Σὲ συμβουλεύω νὰ δειπνήσῃς εἰς τὸ Club.

Αὐτὸ ἀπῆλλαξε τὸν Bremmil τοῦ κόπου νὰ ζητήσῃ πρόφασιν διὰ νὰ μεταβῇ νὰ δειπνήσῃ μετὰ τῆς κ. Hauksbee· ἤσθλην εὐγνωμοσύνην δι' αὐτὸ πρὸς τὴν σύζυγόν του ἀλλὰ συγχρόνως ἤσθλην τὸν ἐαυτὸν τοῦ μικροῦ καὶ ταπεινωμένου πρό τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν, πρῶμα τὸ ὅποιον τοῦ ἦτο σωτήριον.

Τὴν 26 ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του εἰς τὰς πέντε διὰ νὰ ἰππεύσῃ. Κατὰ τὰς πεντέμισσι μέγας δερμάτινος κάλαθος, σκεπασμένος, ἔφθασεν ἀπὸ τὰ κα-

τάστημα μοναδικῷ ράπτου, εἰς τὴν κ. Bremmil. Ἦτο γυναῖκα πού ἐγνώριζε νὰ ἐνδυθῇ, καὶ δὲν ἐχάθη εἰς μάτην ἡ ἐβδομαὶς πού παρήλθεν διὰ νὰ σκεφθῇ διὰ τὴν ἐνδυμασίαν της, καὶ νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὰς λεπτομερείας ὅλας τὰς τροποποιήσεις πού ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ. Καὶ τὸ ὄφραμα, ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον μισοπένθιμον, ἔγινε θυμασίον. Δὲν δύνκαμι νὰ τὸ περιγράψω, ἀλλ' ἦτο ἀκριθῶς ὅ,τι τὰ περιοδικὰ τοῦ συρμού ὀνομαζοῦν ἀληθινὸν δημιούργημα, πρῶμα εὐθὺς πού σᾶς ἐκτυποῦσε στὰ μάτια καὶ σᾶς ἔκοφτε τὴν ἀναπνοήν. Ἦ κ. Bremmil ἔκκαμε ὅλ' αὐτὰ ὄχι μὲ πολλὴν ὀρεξίν, ἀλλ' ὅταν ἕκαστω πρῆσθη εἰς τὸν μεγάλον τῆς καθρέπτην, εἶχε τὴν ἱκανοποίησιν νὰ καταπεισθῇ ὅτι ποτέ δὲν εἶχεν ἰδῆ ἐαυτὴν τόσο φρὰν εἰς καμίαν τῆς ζωῆς της περιστασίν. Ἦτο μεγάλη καὶ εὐσωμος ξανθὴ, ἡ ὅποια ὅταν τὸ θέωρει ἄξιον τοῦ κόπου, ἠδύνατο νὰ λάβῃ εὐλόγως παρυσιαστικὸν βασιλισσῆς.

Ἀφοῦ εἰδένθησε μὲ τοὺς Λογκμῶν, μετέβη εἰς τὸν χορὸν, ὀλίγον ἀργά καὶ συνήνησε τὸν Bremmil, προσφέροντα τὸν βραχίονα εἰς τὴν κυρίαν Hauksbee. Ἦρθησε καὶ ἠτο πρῶμα ὑπερηφάνως μεγαλοπρεπῆς ὅταν οἱ χορευταὶ παρουσιάσθησαν ἐμπρὸς της διὰ νὰ τὴν προσκαλέσουν. Ἐγέμισε τὸ καρνέ της, ἂν καὶ ἐπεφυλάσσετο μόνον διὰ τρεῖς χοροὺς.

Ἀπᾶξ, ἡ κ. Hauksbee, συνήνησε τὸ βλέμμα της, εἶδεν ὅτι ὀπίσθεμος εἶχε κηρυχθῆ μετὰ τῶν, ἀληθῆς πόλεμος. Καὶ ἀνελάμβανε τὸν ἀνὴρα ὄχι ὑπὸ πολὺ εὐνοϊκοῦ ὄρους, διότι εἶχε καταχρῆσθῇ ἐλαφρῶς τὴν ἐπὶ τοῦ Bremmil ἐπιρροήν της, καὶ ἐκεῖνος ἤρχιζε νὰ δεικνύῃ τάσεις ἐξεγέρσεως, χειραφετήσεως. Ἐκτὸς τούτου ποτέ δὲν τὴν εἶχεν ἰδῆ τόσο ὁμοιωτικὴν. Ἐστέκετο εἰς τὰς θύρας καὶ τοὺς διαδρομοὺς καὶ τὴν κατέτωρε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνῶ ἐκεῖνη διήρχετο τὰς αἰθούσας μετὰ τῶν χορευτῶν της, καὶ ὅσον περισσότερο τὴν παρετίθει τόσο καὶ τὸν κατέθελε. Μόλις ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο πρῶμα ἡ σύζυγός του, μὲ τοὺς ἐρυθροὺς ὀφθαλμούς, ἡ ὅποια ἔλασσε καὶ αἰωνίως ἔλασσε.

Ἦ κυρίαν Hauksbee, ἔκκαμε τὰ δύνατα δυνατὰ διὰ νὰ τὸν συγκατήσῃ, ἀλλ' ἀφοῦ ἔχουσε δύο φορές μὰζὶ της, δὲν ἐθάσταζε πλέον καὶ διῆλθε τὴν αἰθούσαν διὰ νὰ μεταβῇ νὰ τῆς ζητήσῃ κατὶ.

— Φοβοῦμαι ὅτι ἔρχεσθε ὀλίγον ἀργά, Κυρία Bremmil, τοῦ εἶπε μὲ ὀφθαλμούς σπινθηροβολοῦντας.

Κατόπιν τὴν ἰκέτευσε, καὶ ἀπὸ μεγάλην της συγκινήσιν τὸν ὑπεσχέθη τέλος τὸ πρῶτον βάλς. Εὐτυχῶς ἦτο εὐλεύθερος διὰ τὸν πέμπτον χορὸν. Ἐχόμενον λοιπὸν μὰζὶ καὶ μικρὰ φοικίσις διέτρεξε τὴν αἰθούσαν.

Ὁ Bremmil ὑπέθετεν, ἀμυδρῶς ὀλίγον, ὅτι ἡ σύζυγός του ἠδύνατο νὰ χορεύῃ, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ιδέαν ὅτι ἠδύνατο νὰ χορεύῃ τόσο ὁμοιωτικῶς. Εἰς τὸ τέλος τοῦ βάλς, τῆς ἐξήτησε καὶ ἓν ἄλλο ἀκόμη, ὡς εὔνοιαν, ὄχι ὡς δικαίωμά του, καὶ

## ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

«On ne supporte point à demi de pareilles impressions. Elles sont excessives ou nulles, jamais faibles ou médiocres. Il faut rester insensible ou se laisser ému voir outre mesure. On c'est le vain bruit d'une langue qu'on n'entend point, ou c'est une impétuosité du sentiment qui vous entraîne et à laquelle il est impossible de résister».

(J. J. Rousseau).

Ὁ φιλόσοφος καὶ παιδαγωγός, τοῦ ὅποιου αἱ μοναδικαὶ θεωρίαι ἐξωμάτισαν ἓνα αἰῶνα, ἦτο καὶ ἀπαράμιλλος καλλιτέχνης τοῦ λόγου. Ἐνα κόσμον ὀλόκληρον κατεμάγευσε τὸ γλυκύτατον ὕψος τῆς *Heloise* του μὲ τὴν εἰδωλλιακὴν του τρυφερότητα καὶ τὸν ὑψηλὸν λυρισμὸν του. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Rousseau δὲν ἀγχοῦσε τὴ μουσικὴ. Ὅχι· γιὰ εἶπε ψυχὴ τοῦ ποῦ μποροῦσε νὰ τὴν αἰσθανθῇ, ἀλλὰ εἶχε κλεισμένα ταῦτά της στῆς θείας ἀρμονίας. Ἦσως ἀπὸ προκατάληψιν, Ἦσως ἀπὸ καμιά ἄλλη αἰτία τὴν ὅποια δὲν μὰζὶ λέγει ὁ ἴδιος. Τούτο μόνον μὰζὶ λέγει, ὅτι μιὰ μέρα ἓνα πανίσχυρο αἶσθημα τὸν ἔκκαμε ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ αἰσθανθῇ ὅ,τι ἄλλες φορές τὸν εὗρισκε ἀνίσθητο καὶ τὸν ἄφινε ἀνεπηρέαστο. Κατακχυεμένος δὲ ἀπὸ τοὺς νέους οὐρανοὺς πού φανερώθηκαν ἐξαρνητικὰ μπροστά του, ὁ μεγάλος τὸν νύξ γενένησε αὐτὸ τὸ ἀλάθευτο ἀξίωμα.

Ἐκεῖνοι λοιπὸν γιὰ τοὺς ὅποιους ἡ μουσικὴ εἶνε ἀκόμη «ἡ χαμένη βοή μιᾶς γλώσσας πού δὲν νοιώθουν καθόλου» ἄς διαβάξουν ἀποτε αὐτὲς τίς γραμμῆς. Ἦσως μιὰ μικρὴ ἀνάλυσις τῶν μεγάλων ἔργων τῆς κλασσικῆς μουσικῆς (μόνης αὐτῆς ἀληθινῆς γλώσσας τῆς ψυχῆς) τοὺς γεννήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὰ γνωρίσουν καλλιτέρα οἱ ἴδιοι, νὰ τὰ ἀκούσουν, νὰ τὰ αἰσθανθῶν. Εἶνε τόσο πολλοὶ δυστυχῶς στὴν ἐποχὴ μας αὐτοὶ πού κρατοῦν θεληματικῶς κλεισμένα τ' αὐτὰ τοὺς! γιὰ τὴν ψυχὴν τοὺς δὲν μπορεί παρὰ νὰ αἰσθανθῇ. Στὸ βάθος καθενός τόνου, καθεμιᾶς συμφωνίας, κατοικεῖ μιὰ ψυχὴ, πού βρῖσκει πάντοτε τὴν ἡγίαν της βαθειὰ στὴν ψυχὴν μας.

Θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὰ *Tragödien ohne Worte* τοῦ Mendelssohn (Lieder ohne Worte). Γεμάτα ἀπὸ μελωδίαν, ὁμοιωτικὰ, εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη γέφυρα γιὰ τίς ὑψηλές ἀρμονίας τῶν ἄλλων κλασσικῶν. Γιὰ τὴν ἓνα πρωτόπειρο ἀκόμη, θὰ τὸν προδορῶ καὶ θὰ τὸν ἀπογοητεύσῃ ὁ Bach μὲ τὸ ἀκατάληπτο ὕψος του, καὶ τὰ περὰ του δὲν θὰ ἦναι τόσο δυναμωμένα γιὰ νὰ τὸν πετάξουν ὡς τὸ ὕψος τοῦ Schumann ἢ τοῦ Schubert. Ἐνῶ τὰ γλυκύτατα αὐτὰ τραγοῦδια, ἀφοῦ τοῦ χαϊδέψουν τ' αὐτὰ ἀπαλὰ ἀπαλὰ μὲ τὴν τρυφερὴ μελωδίαν τοὺς, θὰ τοῦ δυναμώσουν τὴν αἴσθησιν, καὶ θὰ δείξουν στὰ μυστικὰ μάτια τῆς ψυχῆς του μιὰ γωνία ὀλόκληρον τοῦ μαγικοῦ οὐρανοῦ, πού ὑπόσχονται τὰ ἄλλα ἔργα νὰ τὸν ἀνοψώσουν. Πορροφτερῆ τότε

ἡ κυρίαν Bremmil εἶπε : «Δεῖξε μου τὸ πρόγραμμα σου, φίλε μου!»

Τὸ εἰδείξεν, ὡς μεθῆτες καταληφθεὶς ἐπ' αὐτοφῶφ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Ἦπῆρχεν ἀριστὸς ἀριθμὸς Η, ἐσπερμένων εἰς τὸ πρόγραμμα του, ἐκτὸς τοῦ Η τοῦ σουπέ. Ἦ κυρίαν Bremmil δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐμειδίασε περιφρονητικῶς ἐξήλειψε μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλον της τοὺς ἀριθμοὺς 7 καὶ 9, δύο Η, καὶ τοῦ ἀπέδωσε τὴν κάρτα του, ἀφοῦ ἐπέγραψεν ἀπεπάνω τὸ ἰδιῶν της ὄνομα—ὑποκριστικόν, τὸ ὅποιον μόνον ὁ σύζυγός της μετεχειρίζετο.—Ἐπειτα, ἀπειλοῦσα αὐτὸν κκεντρῶς μὲ τὸν δάκτυλόν της, ἐπρόσθεσε ὑπομειδῶσα «Ὡ, τὸν ἀνόητον, τὸν μεγάλον ἀνόητον!»

Ἦ κυρίαν Hauksbee ἤκουτεν, ἐνόησε καὶ ἠναρχήσθη νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶχεν ἠττηθῇ. Ὁ Bremmil παρεδέχθη μετ' εὐγνωμοσύνης τοὺς ἀριθμοὺς 7 καὶ 9. Ἐχόμενον τὸν 7 ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 9 ἐκάθισεν κάτω ἀπὸ μίαν ἀπὸ τὰς μικρὰς σκαίδας. Τί εἶπεν ὁ Bremmil καὶ τί ἔκκαμε ἡ κυρίαν του, δὲν ἐνδιαιρέει κανένας.

Ὅταν ἡ ὀργηστῆς ἤρχιζε ν' ἀνακρούη «τὸ Ρόζμπιν τῆς γερμανικῆς Ἀγγλίας» μετέβησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ πρῶτον καὶ ἐνῶ ὁ Bremmil κατεγίνετο εἰς ἀναζητήσιν τοῦ «dandy» τῆς κυρίαν του (δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη ὁ συρμός τῶν ἱαπωνικῶν rickshaws) ἐκεῖνη μετέβη εἰς τὴν ἱακτιοθήκη.

Ἦ κ. Hauksbee ἐπήγε καὶ τοῦ εἶπε : «Νομίζω ὅτι θὰ με ὀδηγήσῃτε εἰς τὸ σουπέ, κ. Bremmil ;»

Ὁ Bremmil ἤρθησε καὶ μὲ ὕψος ἀφηρημένον, παραδόξως... «Α... γμ!... ἀναχωρῶ μὲ τὴν σύζυγόν μου, Κυρία. Νομίζω ὅτι συμβαίνει ἓν μικρὸν λάθος.»

Σὴν ἀνδρας πού ἦτο, ὠμίλει ὡς νὰ ἐμελλε ὅλη ἡ εὐθύνη νὰ βαρύνῃ ἐπὶ τῆς κ. Hauksbee. Ἦ κ. Bremmil ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἱακτιοθήκης, σκεπασμένη μὲ τὸν μανθῶν της, καὶ μ' ἓνα σύννεφον ἀσπρης ταυτέλλας ἐπὶ κεφαλῆς. Ἦτινὸβόλοι ὀλόκληρος καὶ εἶχε βεβαίως τὸ δικαίωμα. Τὸ ὄχημα ἐξηφανίσθη εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἐνῶ ἐρροπος ὁ Bremmil ἐπρόχουσε πλησίον τοῦ dandy.

Τότε μοῦ εἶπεν ἡ κ. Hauksbee (τῆς ὅποιας ἡ ὄψις ἐφαίνετο ὀλίγον κουρασμένη καὶ μακρασμένη ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν): «Πιστεύω μὲ, ἡ ἀνοητοτέρα μετὰ τῶν γυναικῶν δύναται νὰ ὀδηγήσῃ ὑπεροχὴν ἀνδρα, ἀλλὰ χρειάζεται γυναῖκα πολὺ, πολὺ ἐξυπνη διὰ νὰ ὀδηγήσῃ ἓνα ἀνόητον».

Καὶ σ' αὐτὸ ἐπάνω μετέβημεν εἰς τὸ σουπέ.

Ἀγγλικὸν διήγημα  
ὑπὸ KIPLING.



ὅα σιμωμένη ἢ ψυχὴ του, καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ πετᾷ δυναμωμένη καὶ χωρὶς φόβου ν' ἀπογοητευθῇ. Γι' αὐτὸ προτίμησα ν' ἀρχίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ τραγοῦδια παρὰ ἀπὸ κάθε ἄλλο ἔργο.

Ἐπειτα τοὺς ἔχω καὶ ξεχωριστὴ ἀγάπη γιὰ ἕναν ἄλλο λόγο. Δὲν σὰς συνέβη ποτὲ ἀφοῦ πολλές ὥρες ἐντροφήσατε στὴν ἀνάγνωσι ἐνὸς μεγάλου ποιητοῦ νὰ αἰσθανθῆτε τὴν ψυχὴ σας κατακουρασμένη, λαχανιασμένη ἀπὸ τὸ τρίξιμο ποῦ ἔκανε γιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσατε στὰ ὕψη του; Ζητεῖτε τότε κἀνένα μικρὸ μελῖρρυτο ποιηματάκι γιὰ νὰ ξεκουρασθῆτε μὲ τὴν ἀνάγνωσί του καὶ νὰ βρῆ ἀνακούρσι ἢ ψυχὴ σας ἐπάνω του, ὕστερα ἀπὸ τόση κόυρασι. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὴ μουσικὴ πολλές φορές. Καὶ τὸ μικρὸ μελῖρρυτο ποιηματάκι ποῦ θὰ ξεκουράσῃ τὴν ψυχὴ ἀπὸ τίς βαρεῖες ἀρμονίες τῶν μεγάλων κλασικῶν, θὰ ἦνε κἀνένα ἀπὸ τὰ *Τραγοῦδια χωρὶς λόγια* τοῦ Mendelssohn. Εἶναι γραμμένα μόνο γιὰ πιάνο καὶ μπορεῖ νὰ τὰ παίξῃ καὶ ἕνας ὄχι πολὺ προχωρημένος μαθητὴς γιατί δὲν ἔχουν δυσκολία στὴ μηχανικὴ ἐκτέλεσι. Τὸ πᾶν εἶνε νὰ κατορθώσῃ νὰ περάσῃ τὴν ψυχὴ του μέσα ἐκεῖ ἐνὼ παίζει, ὅπως καὶ σ' ὅλη τὴ μουσικὴ ἐν γένει. Εἶναι ὅλα ἀνεκτίμητα διχαμάντια. Ἄλλὰ ἐκεῖνα ποῦ λαμποκοποῦν περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα μέσα στὴ συλλογῇ, εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

Τὸ *Κυρηνητικὸ τραγοῦδι* (*Jagerlied*) ἀριθ. 2. τὰ τρία «*Βενετικὰ τραγοῦδια τῆς Γόνδολας*» (*Venetianisches Gondellied*) ἀρ. 6, 12, καὶ 29, καὶ τὸ ἀμίμητο ἐκεῖνο «*Ἀνοιξιὰτικο τραγοῦδι*» (*Frühlingslied*) ἀριθ. 30. Καὶ τώρα ἄς ἔλθωμε στὸ *Κυρηνητικὸ* μας τραγοῦδι. Ἀκούεται στὴν ἀρχὴ μοναχὸ τὸ κέρασ, ποῦ προσκαλεῖ τὴν κυρηνητικὴν συνοδεία μὲ φωνὴ ζωηρὴ καὶ ἐνθουσιαστικὴ, ἢ ὅποια γίνεται λιγάκι ἀνυπόμονη ὅσον ἀρκοῦν νὰ συναχθοῦν οἱ κυνηγοί. Οἱ κοιμισμένους φωνὴς τοῦ δάσους ξυπνοῦν στὸ κάλεσμα αὐτὸ τὸ ἐνθουσιαστικὸ καὶ τὸ ἀντιλαλοῦν ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη. Σιγὰ σιγὰ ἀκούονται ν' ἀπαντοῦν ἀπὸ μακρὰ στῆς πρώτης τὸ κάλεσμα καὶ ἄλλες σάλπιγγες καὶ πλησιάζει ὅσον παεῖ ἢ φωνὴ τους, ἕως ποῦ ἀντηχεῖ παιγμένο ἀπὸ ὅλες μάζη χαρμύσουνο τὸ *Κυρηνητικὸ τραγοῦδι*. Τῶνοι χαρμύσουνοι καὶ ἐνθουσιαστικοί, ποῦ κάνουν τὴν καρδιὰ μυστικὰ ν' ἀναγαλλιᾶζῃ... Μὴ δὲν εἶνε τὸ κυνήγι μιὰ μικρογραφία τοῦ πολέμου; Μὲ τοὺς γοργούς καὶ ρυθμικούς ἤχους τοῦ ἄσματος προχωρεῖ ἢ κυρηνητικὴ συνοδεία, ἀκούονται τῶν ἀλόγων τὰ πατήματα καθαρῶτα καὶ πιὸ δυνατὰ ὅλοεν, ὅταν ἔξαρνα τὸ τραγοῦδι ξεσπάει σὲ χαρμύσουρους ἀλλαλαγμούς ἢ ζωηρὰ γυγίσματα σαυλιῶν, ποῦ ἤσαν, φαίνεται, τὸ θυμὰ τους. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν παραχὴ ποῦ κάνουν οἱ ὀκτάβες καὶ τὰ accords, τὸ ἕνα ἀπάνω στ' ἄλλο, χάνεται σχεδὸν τὸ τραγοῦδι τῆς ἀρχῆς, ἢ κινήσεις ὅμως ἢ ρυθμικὴ ἐξακολουθεῖ ἢ ἴδια, καὶ δυνατὴ ἀντηχεῖ κἄπου κἄπου ἀπὸ κρυμὰ φωνὴ σάλπιγγας ὡς ἀν σὺνθημα γιὰ νὰ μὴ γαθοῦν οἱ

συντρόφοι. Αὐτὴ ἢ σύγγουσι καὶ ἢ παραχὴ σιγὰ σιγὰ καταπαλοῦν, καὶ μὲ τέχνη ἀμίμητη οἱ διάφορες φωνὴς τῶν σαλπίνγων ἐνώνονται πάλι μάζη, γιὰ ν' ἀντηχῆσῃ χαρμύσουνο τὸ τραγοῦδι τῆς ἀρχῆς περισσότερο τῶρα ποικιλιμένο καὶ στολισμένο μὲ βαριατσιόνες ἀπὸ τὸ δεξιὸ χέρι. Φαίνεται νὰ ἐπιστρέφῃ ἢ συνοδεία εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ. Σὲ λίγο τὰ πατήματα καὶ τὰ τραγοῦδια δὲν ἀντηχοῦν πιὰ τόσο καθαρὰ ὡς πρῶτα, σιγὰ σιγὰ ἀπομακρύνονται, καὶ στὸ τέλος σβύνουν τόσο γλυκὰ, τόσο παραπονετικὰ, ποῦ δὲν ξεύρεις ἂν ἦνε ἢ ἡχώ τους ποῦ χάνεται στοὺς ἐλιγμούς τοῦ δάσους, ἢ τὸ ὕστερὸ ξεψύχισμα τοῦ ἀμυροῦ ἐλαριῦ, ποῦ σηκώνουν θριαμβευτικὰ, ὡς λάφυρο, ξεψυχισμένο τώρα πιὰ, (μὲ γυμνὸ κεφάλι καὶ σβυστὰ μάτια, ἀπάνω σὲ κρεβάτι στολισμένο μὲ φύλλα καὶ κλαδιά καταπράσινα).

Αὐτὸ εἶνε τὸ *Κυρηνητικὸ τραγοῦδι*. Τέσσαρες σελίδες ὅλο ὅλο. Εἶνε τὸ ζωηρότερο τῆς συλλογῆς, ἢ κινήσεις τοῦ χρόνου πολὺ γοργὴ καὶ ζωηρὴ στὸ τέλος δὲ πρέπει νὰ σβυσθῇ μὲ τέχνη καὶ χάρι γιὰ νὰ προξενήσῃ τὴν ἐντύπωσι ποῦ ἔγραψα.)

ΛΥΡΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

## Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(\**Ιδε* σελ. 45).

## ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βένερη. Δύο δωμάτια συνεχόμενα διὰ θύρας μεγάλης ἀνευ θυροφύλλων μὲ διπλοῦν παραπέτασμα. Τὸ ἐξωτερικὸν τραπεζαρία, τὸ ἐσωτερικὸν σαλόνι. Δεξιὰ θύρα, ἀριστερὰ θύρα καὶ παράθυρον. Ἐπιπλωσις οἴκου τῆς μεσαιῆς τάξεως, μετὰ τινος φιλοκαλίας. Δελιόν. Ἡ Οὐρανία καὶ ἢ Ἀνθὴ κάθονται ἐργαζόμεναι. Ἡ Ἀνθὴ κεντᾷ εἰς τελάρων, παρὰ τὸ προσκήνιον. Ἡ Οὐρανία ταίναν λευκὴν, παρὰ τὴν μεγάλην τράπεζαν τοῦ μέσου. Ἀνοψομένης τῆς αὐλαίας, ἐξακολουθοῦν ἐπὶ τινος στιγμὰς τὴν ἐργασίαν των σιωπηλαί. Ἡ Ἀνθὴ ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ τὸ τραγοῦδι «*Ἐτίναζε τὴν ἀνθισμένη μυγδαλιὰ*» κτλ. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ βριγηῖ καὶ ἢ Οὐρανία καὶ τὴν τελευταίαν στροφὴν τὴν λέγουν καὶ αἱ δύο ὁμοῦ, δυνατώτερα. Ἐν τῇ μεταξύ ὁ Γεῶργος εἰσέρχεται ἀπὸ τὸ σαλόνι).

Γεῶργος.—(Χειροκροτῶν τὸ τέλος τοῦ ἄσματος) Μπράβο!... μπιέ! Βλέπω ὅτι εἴχαμε καλὸ καταθύριο, ἂν δὲν ἐγεννᾶτο εἰς τὸν κόσμον ἕνας κἀποιος Ἰωάννης Λαζούρης.

Οὐρανία.—Ἄ, ἦλθες; ἐκλείσατε τὸ γραφεῖο, Γεῶργος;

Ἀνθὴ.—Κοροῖδευε, κοροῖδευε! (τοῦ βράζει τὴν γ.λῶσσάν της).

Γεῶργος.—Ναί. (πρὸς τὴν Ἀνθὴν). Ὁ δὲ στὴν φαλλιδίω...  
Οὐρανία.—Ἐλα νὰ μάθῃς τί θὰ κάμῃ τὰ γράμματα τῆς ἢ Ἀνθὴ. (μειδιῶσα) Τὸ βροῦκε τέλος πάντων!

Γεῶργος.—Ἀλήθεια; Νὰκούσωμε λοιπόν.  
Οὐρανία.—Ἐ, ἄ, σε πῆ.  
Ἀνθὴ.—Δὲν ἤξεύρω...Νὰ, τὸ εἶπα τῆς Οὐρανίας.

Γεῶργος.—Τί;  
Οὐρανία.—Τὸ μερτικό της, λέει, θὰ το δώσῃ ὅλο τοῦ θεῖου Λεωνίδα νὰ το κάμῃ ὅ,τι θέλει.  
Γεῶργος.—Μπράβο.  
Οὐρανία.—Πάει καὶ γυαλένιος πύργος, γιὰ τὰ χελιδόνια, πάει καὶ παλάτι τῆς ἀρογιαλιάς, πάει καὶ ζωολογικὸς κήπος καὶ ὅλα...Θελεῖ, λέει, νὰ δείξῃ τὴν ἀγάπη της καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη της πρὸς τὸ θεῖο...

Γεῶργος.—(γ.λῶν) Ὅχι δά!  
Οὐρανία.—Βέβαια ποῦ ἔκαμε τόσα καλὰ γιὰ μὰς, ποῦ μὰς ἀγαπᾷ ὡς παιδιὰ του, ποῦ μὰς πῆρε στὸ σπίτι του, ποῦ μὰς τρέφει, ποῦ μὰς ντύνει, ποῦ μὰς διασκεδάζει, ποῦ φροντίζει γιὰ τὴν ὑπόθεσί μὰς, ποῦ σὲ πῆρε στὸ Γραφεῖο νὰ σου δώσῃ σειρά...  
Γεῶργος.—Ἐτσι αἶ; (γ.λῶν καὶ οἱ δύο.)  
Ἀνθὴ.—Τί, μὲ κοροῖδεύετε; Μπράβο σας! δὲν ἔχετε καρδιὰ σεις. (μὲ ἔφος κ.λαυθηρόν.) Ἄσχημα λοιπόν κἀνω ποῦ θέλω νὰ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου στὸ θεῖο; Ἠθέλατε τάχα νὰ μὴ τον ἀγαπῶ τὸ θεῖο;

Οὐρανία.—Νὰ τὰ!  
Γεῶργος.—Ἄ, μπᾶ. Ποιὸς τὸ λέει αὐτό. Ἐνομιζα ὅμως ὅτι θὰ ἦτον ἀρκετὲς ἢ παντούφλες ποῦ του κεντᾷς.  
Ἀνθὴ.—Μάλιστα, ἕνα ζευγάρι παντούφλες...  
Γεῶργος.—Καὶ σὺ κάμε του δύο.  
Ἀνθὴ.—Ὡραῖο δῶρο εὐγνωμοσύνης, μὰ τὴν ἀλήθεια.  
Γεῶργος.—(Π.λησιάζει τὴν Ἀνθὴν καὶ φέρει ἐνωμένους τοὺς δακτύλους ἐπὶ τοῦ μετώπου της.) Κούκκο! Κοντεύεις νὰ γεράσῃς καὶ μυαλό ἀκόμη δὲν ἔβαλες.

Ἀνθὴ.—Μὰ γιατί; (Ἐξάφηνος μετὰ παύσει) Νὰ σὰς πῶ. Σεις ἔχετε τὴν ιδέα ὅτι ὁ θεῖος εἶναι κακὸς;  
Οὐρανία.—Σοῦτ! σιωπῇ, ἀνόητη. (Γεῶργος, μὴ λὲς τίποτα. Εἶνε ἱκανὴ, ξέρεις, νὰ τὰ πῆ ὅλα.)  
Γεῶργος.—Ἄ μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! Κακὸς ὁ θεῖος; Θεὸς φυλάξοι!

Ἀνθὴ.—Ξέρω γῶ. Γιατὶ πρῆθες κἀτι ἐλέγατε...  
Γεῶργος.—Ὅτε κακὸς εἶνε, ὅτε διεστραμμένος, ὅτε γρινιᾶρης, ὅτε φιλόργυρος, ὅτε πλεονέκτης, ὅτε ψεύτης, ὅτε κλέφτης, ὅτε μακαρῆς...  
Ἀνθὴ.—(Ὡσεὶ ἀνακουφισμένη) Ἐτσι ντέ!  
Οὐρανία.—(Συνεχίζουσα) Ὅτε ἀνθρώπος τοῦ

συμφέροντος, ὅτε ἐγωιστῆς, ὅτε τὰ κάνει ὅλα γιὰ τὴ δικὴ του ὠφέλεια, ὅτε προσπαθεῖ νὰ μὰς ἐκμεταλλευσθῇ, ὅτε περιφρονεῖ τὴν γυναικὰ του... Ἄγγελος, ἄγγελος!

Γεῶργος.—Ἄγγελος μὲ οὐρά.  
Ἀνθὴ.—(χαχ.λαυρίζει.) Τί εἶπες; Μὰ ὑπάρχουν καὶ ἄγγελοι μὲ οὐρά;  
Γεῶργος.—Πῶς δὲν ὑπάρχουν! Αὐτοὶ εἶνε οἱ καλλίτεροι.

Ἀνθὴ.—Καλά. Δὲν μου λὲς, Γεῶργος, γιατί ρωτῶ τὴν Οὐρανία καὶ ὅλο γελᾷ—πότε θὰ πάρουμε ἐπὶ τέλος αὐτὰ τὰ δολάρια; Εἶνε δύο μῆνες τώρα...

Οὐρανία.—(γ.λῶσα) Γεῶργος ξέρεις; Ἡ Ἀνθὴ νομίζει ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ τὰ δολάρια θὰ φθάσουν ἐδῶ, ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, ὅτι θὰ κάμουμε σὲ τρία μερίδια θὰ της δώσουμε τὸ δικὸ της καὶ θὰ της ποῦμε. Νὰ. Ἀνθούλα! πάρε αὐτὰ νὰ τα φυλάξῃς εἰς τὸ συρτάρι σου.

Γεῶργος.—(γ.λῶν) Ἐτσι ἔ; ὅπως μοιράσαμε προχθὲς τὴν μπουμπονιέρα... Ἄχ Ἀνθὴ, Ἀνθὴ... Δὲν μου λὲς, ξέρεις τούλαχιστον τί εἶνε αὐτὰ τὰ δολάρια ποῦ ἀκούς;

Ἀνθὴ.—Πῶς δὲν ξέρω; χρυσὰ νομίσματα.  
Οὐρανία.—(Λίρες μὲ οὐρά.)

Γεῶργος.—Καὶ ὡς πόσο μεγάλα;  
Ἀνθὴ.—Νὰ, ὡς ἕνα πιατάκι τοῦ καφέ.  
Γεῶργος.—Ὅχι νὰ μὴν εἶνε ὡς ἕνα πιατέλες. Δὲν ἔχεις ιδέα. Εἶνε τόσα δά μικρὰ, κομψὰ καὶ γεμάτα ἀστέριζ ὡς τὴν ἀμερικανικὴν σημαίαν.  
Ἀνθὴ.—(σκιρτῶσα ἐκ χαρᾶς) Μικροῦτσικα, χρυσὰ καὶ ἀστροκέντητα ὦ, τί χαρὰ! θὰ δώσω εὐθὺς νὰ μου κάμουν ἕνα διπλὸ γιορντάνι καὶ δύο βραχιόλια.

Οὐρανία.—Ἄλλα τόρα.  
Γεῶργος.—Μὰ καλὰ δὲν εἶπες ὅτι θὰ τα δώσῃς ὅλα τοῦ θεοῦ σου;

Ἀνθὴ.—Ὅχι ὅλα πάλι. Θὰ κρατήσω κ' ἐγὼ ὅσα μοῦ χρειάζονται... Ἐπειτα αὐτὸς τί θὰ τὰ κάμῃ; Περνοῦν ἐδῶ τὰ δολάρια;

Οὐρανία.—Ἄ, ναί! αὐτὸ εἶνε πὲς. Δὲν περνοῦν ἐδῶ...

Ἀνθὴ.—Τί κρίμα! Ἄλλὰ τί ἐλέγαμε πρωτῆτερα, δὲν θὰ φθάσουν ἐδῶ ποτέ; Μήπως πρέπει νὰ πάῃ ὁ Γεῶργος νὰ τα πάρῃ; ἔ;

Γεῶργος.—Πιθανόν, ποιὸς τὸ ξέρει... (κινεῖ νὰ ἐξέλθῃ.)

Ἀνθὴ.—Γεῶργος! Γεῶργος! (τρέχει καὶ τοι κρατεῖ ἐκ τῆς χρεῖρας.) Δὲς μου κἀμὲνε μιὰ δραχμὴ νὰ τὴν παίξω ἀπόψε στὸν μπακαρᾶ!

Γεῶργος.—Ἐμαθες καὶ σὺ μπακαρᾶ;  
Ἀνθὴ.—Ὅχι! ἀλλὰ θὰ κάμουμε συντροφιά μὲ τὴν Οὐρανία.

Γεῶργος.—Γιὰ νὰ χάσῃς ἀδίκως τὴ δραχμὴ.  
Ἀνθὴ.—Ὅχι, ὄχι! ἐγὼ ἐγὼ τύχη. Καὶ ἀμα κερδίσω, θὰ σου δώσω πίσω τὴ δραχμὴ σου.

Γεώργος.—Κι άμα χάρης, τί θά μου δώσης πίσω;

Ανθή.—Θά μου δώσης εσύ νά ξαναπαίζω.  
Έλα έγώ πού σύγαπώ...

Γεώργος.—(τή δίδει μιάν δραχμήν) Νά, πάρε.  
(Ακούεται τό κορδόνι της θύρας από μέσα)

Ανθή.—Ω, εύχριστώ! (τόν αγαχαλίζεται)

Γεώργος.—(τήν θωπεύει και την φιλεί) Ανθούλά μου, κουτή-κουτή μά καλή-καλή.

Βάρλας.—(εισβάλλων από τό σαλόνι) Καλή σπέρα σας.

Και οι τρεις.—Α, ό θεός Παντελής... Καλή σπέρα θεié μου! (όρμουρ και τόν ασπάζονται και οι τρεις)

Βάρλας.—Τί κάνετε; πώς περνάτε;

Και οι τρεις.—Αμπαρ, ώραία, σεις;

Βάρλας.—Δόξα τῷ Θεῷ. Σῶ πέρατε τό κεράλι σου, Ούρανία;... Η Θεώνη; εἰδῶ εἶνε;

Ούρανία.—Εἰδῶ, ἐτοιμάζει γιὰ τό βράδυ.

Βάρλας.—Αὐτὸν πρώτα-πρώτα. Ένα γράμμα από τήν Αννέτα. (Τὸ ἐξάγει)

Και οι τρεις.—Γράμμα από τήν Αννέτα! φέρτε το δῶ. (Ορμουρ και οι τρεις ποιός νά το πρωτοπαρή.)

Βάρλας.—(ΐψηλόν τήν χεῖρα) Στάθῃτε, βρε παιδιά. Πώς κάνετε ἔτσι; θά το σχίσετε... Πρὸς τήν δεσποινίδα Ούρανίαν Ἀγγελίδου ὀρίστε! (τὸ δίδει εἰς τήν Ούρανίαν και κάθηται.)

Ούρανία.—Τί χαρά! (Σχίζει τόν γράκιον.)

Ανθή.—Ήταν ἐτώλγειστο στό δικό σας, θεie;

Βάρλας.—Σιωπή!

Γεώργος.—Δυνατό διάβασέ το, δυνατό.—Σύχασε, Ανθή!

Ούρανία.—(αναγιώσκει περιτομωμένη ἐπὶ τοῦ Γεωργίου και της Ανθής) Στάθῃτε! α' Αγαπητή μου Ούρανία σέ ἀσπάζομαι γλυκά-γλυκά. Έλαθά τήν ἐπιστολήν σου και ἔχαρην πολὺ διὰ τὴν ὑγείαν σας, διὰ τὴν ὁποίαν παρακαλῶ νυθημερόν τόν Θεόν. Εἶνε ἀδύνατον νά σας περιγράψω πόσον μου στοιχίζει ὁ χωρισμός σας τό σπίτι μου φαίνεται ἔρημον και εἶνε ἀκόμη ἀδύνατον νά... (τί λέει εἰδῶ;) νά... συνέλθω (ὅχι, δὲν λέει ἔτσι...)

Γεώργος.—(ἀρπάζει τὸ γράμμα) Φέρτο δῶ! πού εἶνε; ἔ! (αναγιώσκει) ἀδύνατο νά συνειθίσω αὐτὴν τὴν ζωὴν.

Ούρανία.—Φέρε.

Γεώργος.—(κρατῶν τήν χεῖρα ἱψηλά) Ὅχι, ἀψῆσε. (αναγιώσκει) α' Πότε θά ἀζωθῶ νά σας ἐπανίδω και νά σας σφιγξῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Παιδιά μου ἂν εἴθε δὲν θά σας ἀγκαύσα τόσῳ. Εἶμαι καλὰ διὰ τὰς ὑποθέσεις, γράρω τοῦ Θείου σας Παντελή. Εἰδῶ εἰς τὴν Σύρον ὅλος ὁ κόσμος ὀμιλεῖ γιὰ σας και σας... (τί λέει;)

Ανθή.—(ἀρπάζουσα τὸ γράμμα) Έγώ, έγώ νά σου πῶ!

Ούρανία.—Έλα, ἀνόητη, πού θά διαβάσης τόρα και σύ! (της πέρνει τὸ γράμμα και ἐξακολουθεῖ) καιί σας μακαρίζει. "Αν τυχόν, καθώς μου γράφει ὁ Παντελής, παρουσιασθῇ ἀνάγκη νά ὑπάγη κανείς εἰς τὴν Ἀμερικὴν, νά μὴ στείλετε τὸ Γεώργιο (τακούς;) εἶνε μικρός ἀκόμη τὸ πουλᾶκι μου γιὰ τόσῳ μεγάλο τζέϊδιν.

Γεώργος.—Μάλιστα! αὐτό θά τὸ ἰδοῦμε.

Ανθή.—Καλά λέει.

Ούρανία.—(αναγιώσκουσα) α' Αφ' οὗ προσφέρεται ὁ καλὸς θεός Παντελής, ὁ ὁποῖος εἶνε πολὺ... (μυ! τόρα δὲν το δίνω κανένος) ἀγαπῶ τὴν ἐπιστολήν πολὺ καταλλήλότερος; τὸ ζήτημα λύεται ὀρσιότατα...

Βάρλας.—Ὄρσιότατα! έγώ πού εἶμαι μεγάλος, ἄς θαλασσοπνιγῶ. (γελῶν ὀλοῖ)

Ούρανία.—(αναγιώσκουσα) α' Περιμένω εἰδήσεις σας ἀνοπομύτως. Νά μου φιλήσης τὴ χρυσή μου Ἀνθούλα και τὸ Γεώργιο. Διασκεδάσετε ὄραία στάς Ἀθήνας; ἔ; κακόπειδα, και εἰμένα μὲ ξεγάσατε, καλά! Ἀσπάζομαι τὴν Θεώνη και τὴν Ζηλεύω γιὰ τὴ χαρά πού ἔχει στό σπίτι της. Σέ φιλῶ στό μάτι. Η ἀγκαπῶσά σε Ἄννα Παρίδου.

Γεώργος.—Τζῦτα και μένω.

Ούρανία.—Ποῖός θά το πιστεῖση ὅτι ἡ γυνίκα αὐτὴ πού μας λατρεύει ἔτσι, εἶνε μιὰ ξένη. Και ἐπειτα λέγουν γιὰ τοῦς συγγενείς... γιὰ τὸ αἴμα...

Ανθή.—(λαμβάνει τὴν ἐπιστολήν και τὴν ἀσπάζεται) Ἀνέτα μου ψυχούλά μου, ἀγάπη μου, φῶς μου! (Η Ούρανία λαμβάνει ὀπίσω και κρύπτει τὴν ἐπιστολήν και ἀναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν της ὀρθία, σκεπτική)

Ο « ANATOLE FRANCE  
ΚΑΙ Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ.

Έκ συνεντεύξεως, τὴν ὁποίαν ἔσχε συντάκτης τῆς *Clair* μὲ τὸν νέον ἀκαδημαϊκόν, ἀποσπῶμεν τὰς ἀκολουθοῦσας περικοπὰς.

Η γραμματικὴ ὀρίζει τὰς γλώσσας, ἀποτελεῖ κατὰ τι τραγὺ ἀμετάβλητον, σχολαστικόν, και πεπεωρισμένον. Η γλώσσα ὁμως, ἧτις ὀμιλεῖται εἶναι κατὰ τι ζωντανόν, τὸ ὁποῖον φερίζειται, ἀνανεοῦται, ποικίλλει ἀπείρως, ἀνάλωγος τῆς κράσεως, τοῦ πνεύματος ἐκείνου πού τὴν μεταχειρίζονται. Κάθε ἄνθρωπος πού ὀμιλεῖ, ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐξισῶσῃ τὴν ἑαυτοῦν μὲ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, νά καμῆ μερικὰς μεταβολὰς εἰς τὴν γλώσσαν τῶν προγόνων του, φαινομενικῶς μὲν ἀνεπαίσθητους, αἱ ὁποῖαι ὁμως μετὰ πᾶρελευσιν χρόνου γίνονται μέγιστα. Αἱ γλώσσαι ἔχουσι τὴν ἰδιαιτέραν τῶν ζωῶν, πάντοτε μὲν τὴν ἰδίαν, ἀκαταπαύστως ὁμως τροποποιουμένην. Δὲν σκεπτόμεθα, δὲν ἀισθανόμεθα ὡς οἱ πατέρες ἡμῶν,

ἐπομένως δὲν δυνάμεθα νά ὀμιλῶμεν ὡς ἐκεῖνοι ὀμιλοῦν.

Ἐρώτησα ποτὲ τὸν Arsène Darmesteter ἐν μία ἰδιαιτέρα μου ἑκφρασί, τὴν ὁποίαν ἤθελα νά μεταχειρισθῶ εἰς ἓνα τῶν βιβλίων μου ἤτο καλὴ ἢ κακὴ. Μὲ παρετήρησε μειδίων: «Από ποῖο μέρος εἴθε; μὲ ἤρώτησεν: «Από τὴν Νῆσον τῆς Γαλλίας». Η διάλεκτος εἶναι καλὴ δὲν δύνασθε νά ἀπατηθῆτε. Οὕτω ὅλη ἡ ἐπιστήμη τῶν λαλουμένων γλωσσῶν συνοψίζεται εἰς αὐτὰ τὰ λόγια.

Και ἡ ὀρθογραφία και τὰ λεξικά πόσον ἀνωφελῆ εἶναι! Τί εἶναι τάχα ἂν γράψετε μίαν λέξιν κατ' αὐτὸν ἢ κατ' ἐκείνον τὸν τρόπον, π. γ. *myrte* ἢ *mirte*. Τί ἀνάγκη ἔχομεν λεξικοῦ; Τὰς λέξεις πού γνωρίζετε δύνασθε και νά τὰς γράψετε, ἐκεῖναι ὁμως οἱ ὁποῖοι σας εἶναι ἄγνωστοι, αἱ ἀλλόκοτοι ἐκεῖναι ἑκφράσεις, τὰς ὁποῖας δὲν τὰς συνειθίζομεν, πού βυρρίζουν πολυμάθειαν, και σκόνην τῶν παλαιῶν βιβλίων, αὐτὰ εἶναι ἀνωφελῆ μόνον παραγεμίματα τοῦ ἕρους σας.

Θελετε νά γνωρίζετε τί ἀκριθῶς περὶ τούτου σκέπτομαι; Η ὀρθογραφία, εἶναι ἐφεύσεις τῶν ἐπαρχιωτῶν, τῶν ὀψιπλοῦτων, ἐκείνων πού κατῶρθωσαν νά σφετερισθῶν τὰ ἔθνικα κτήματα, οἱ ὁποῖοι εὔρον αὐτό τὸ μέσον πολὺ εὐκόλον διὰ ν' ἀποκτήσουν εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον ἐκ καταγωγῆς. Ἐκτὸς τούτου δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε ἄλλο παρά νά προμηθεύῃ εἰς τοῦς παιδαγωγούς θέσεις ἐξέταστων διὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν κορασιδῶν.

Αἱ πνευματώδεις αὐται παρατηρήσεις, θά ἐξέπληττον βεβαίως γινόμεναι ἀπὸ ἓνα νέον συνεργάτην τοῦ λεξικοῦ τῆς ἀκαδημίας, ἐάν δὲν ἦτο γνωστὴ ἡδῆ ἡ ἐλευθερία τοῦ πνεύματος τοῦ ἀγαπητοῦ και χαριτωμένου συγγαφέως.

Μαυροβλασσαίτικη ΓΟΛΕΤΑ

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

(Συνέχεια σελ. 48).

Πολλάκις, διακριούσης τῆς ἐσπερίδος συνήτησεν τοῦς ὀφθαλμούς του, πού τὴν παρετήρουν πάντοτε μὲ μίαν ἑκφρασί, ἡ ὁποῖα τὴν ἔκαμεν ὀλόκληρον νά ἀνατριγιάξῃ, μὲ μίαν ἠλιθεράν ἑκφρασί. Ἀλλὰ μὲ πείσμα, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλήν της, μὴ θέλουσα νά τὸν ἴδῃ.

Ω! τί εὐτυχῆς σύμπτωσης πού θ' ἀνεχώρει ἀπὸ αὐρίον διὰ τὴν Γενεύην, και πόσον πρῶλὴ μάλιστα. Ὅταν ἐπανήρχετο θά τὴν εἵρισκεν ἰσχυροτέραν διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὴν πικρὰν ἐξέγερσιν πού τῆς ἐπροξένησε. Ἐπιμελῶς, θά ἐπιγρόπνευε ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ της, διὰ νά τοῦ ἀραιρῶσῃ τὴν σκέψιν ὅτι δὲν τῆς ἦτο ἀδιάφορος. Και ἐπειτα, ἂν τὸ εὔρισκε και αὐτὸ τὸ πρόσωπον δύσκολον, θάνεχώρει, ἰδοῦ τὸ πᾶν.

—Ναί, θάναχωρῶσω!... Ἀλλὰ πῶς θά κάμω διὰ νά τὸν λησμονήσω; ἐπιθῶρισεν μὲ πάθος, ὅταν εὔρεθῃ τέλος μόνη της εἰς τὸ δωμάτιόν της και τὰ δάκρυα, τὰ πρῶτα δάκρυα, τῆς ἐπλημμύρησαν τὸ πρόσωπον.

Ἀπεικοιμήθη, κουρασμένη ἀπὸ τὸ κλάμα. Ὅταν ἤνοιξε τὰ μάτια της, τὸ πρῶλ, τῆς ἀπέμενε μόνη ἡ συγκεχυμένη αἰσθησις ὅτι τὴν προηγουμένην ἐσπέμην εἶχεν ὑπόστῃ σφοδράν θλίψιν. Πολὺ γρηγορα συνήλθε... ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν τόσον ἔμορφη ὥστε ἐνεδύθη ἀμέσως και ἐξῆλθε σκεπτομένη ὅτι δὲν θά συνίνητα κανένα εἰς τόσον πρῶνὴν ὤραν. Ἦθελε νάνευῶρῃ εἰς τὰς ἐρήμους δεινροστοιχίας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων τὴν προτεροῖαν ἀκόμη διήρχετο τόσον εὐθυμος, κατὰ ἀπὸ τὸ ὄνειρό της, πού ἐτελειώσε. Ὄδευσε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς λίμνης ἀνδῆρον, ὅπου τόσας φορές συνωμίλησαν... μαζί.

Ἐκάθησε σκεπτική μὲ πεπλεγμένη τὴν καρδίαν, ἀδιάφορος διὰ τὴν ὤραν πού ἐφευγε. Βῆμα τρίζον ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς δεινροστοιχίας τὴν ἠνάγκασε νά γυρίσῃ τὴν κεφαλήν, και ἐπιθυμία τὴν διέσεισε νά φύγῃ, ἄμα τὸ βλέμμα της ἀνεγνώρισε τὸν Ροβέρτον. Η τύχη ἀπλῶς τὸν ὠδήγει ἡ τὸ ἐγκώριζεν ὅτι ἦτο ἐκεῖ; ἀλλὰ τότε λοιπὸν τί τὴν ἤθελε;

Ἀνηγέρθη πράγματι μὲ τὴν πρόθεσιν νά διαφύγῃ, ἀλλ' ἦτο ἤδη πλησίον της. Ἀλλως τε, χωρὶς λέξιν νά τῆς εἰπῃ, τὸ εἶχεν ἐνόησῃ, ὅτι δὲν θά τὴν ἄρνηε. Ἀ! ἀμέσως παρετήρησεν ὅτι, αἰσθητικῶς, εἶχε γίνῃ ἄλλη δι' αὐτόν. Πῶς ἤλπίζε νάπατήσῃ τὴν ὀξυδερκαίαν του;

Δὲν ἐκινήθη διόλου νά τοῦ τείνῃ τὴν χεῖρα της και ἔμεινεν ἀκίνητος κατ' αὐτόν τὸν τρόπον μὲ τὴν καρδίαν φρίσσουσαν:

—Πραγματικῶς λοιπὸν θά μ' ἀρήσετε νάναχωρῶσω εἰς Γενεύην, χωρὶς μίαν λέξιν ἀποχαριετισμοῦ, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι εἴθε θυμωμένη μαζί μου και ἀποφασισμένη νά μὴ μού εἰπῆτε τὸ διατί;... Τί συνέβῃ; δὲν εἶμεθα πλέον φίλοι;

Εἶχε εἰς τὴν φωνὴν τὰς βεβαίας ἐκείνας κλιτρομῶδεις ἀναπάλσεις, αἱ τινες ἐξήσκουν πόσον μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτῆς, ἀλλ' αἱ τινες ἔμενον ἤδῃ ἄνευ ἀποτελέσματος: τόσον ἡ ἀνάμνησις τῶν λόγων τῆς Ἰσαβέλλας ἔκαμε ζωντανὴν ἀκόμη εἰς τὸν νοῦν της. Και ἡ κραυγὴ ὀλοκλήρου τοῦ ἑαυτοῦ της, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς εἰλικρινοῦς αὐτῆς ψυχῆς, ψυχῆς παραφερομένης ἀπὸ μίαν ἀκατάσχετον ὀρμήν, ἧτις ἀνέτρεπε μονομιᾶς ὅλην τὴν ἀπόφασιν πού εἶχε νά μὴ ὀμιλήσῃ:

—Διατί μὲ ἐρωτᾶτε; Πρόκειται ἀκόμη περὶ μιᾶς σκηνῆς διὰ τὸ μυθιστόρημα πού ἐτοιμάζετε; ἐν τοιαυτῆ περιπτώσει, προειδοποιήσατέ με, διὰ νά παίξω καλύτερα τὸ πρόσωπόν μου!

—Τὸ πρόσωπόν σας;... διὰ ποῖον μυθιστόρημα μού ὀμιλεῖτε; τί πρέχει;

—Δι' ἐκεῖνο πού συγγράφετε! Διατί νά προσποιηθεῖτε πῶς δὲν καταλαμβάνετε;

\*Α! τὸ ξέρω πὼς υπάρχουν γυναῖκες, πού θά ἦσαν υπερέφρονες νὰ σᾶς χρησιμεύσουν ὡς τύπος πρὸς σπουδῆν... Ἐγὼ ὄχι! Δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ τὴν ιδέαν ὅτι ἀπὸ δύο μηνῶν ἤδη ἔχετε τὴν φροντίδα νὰ σημειώνετε τὰ αἰσθητά μου, τὰς ιδέας μου, τὰς ἐντυπώσεις μου... τίς οἶδε τί ἀκόμη; διὰ νὰ ἔχετε δικαίωμα, καθὼς λέγουσιν, διὰ τὰ βιβλία σας· ὅτι συνωμιλοῦσατε μαζί μου μ' αὐτὸν μόνον τὸν σιωπῶν, ὅτι... \*Α! χιλιῶν καλύτερα θὰ εἶχα νὰ σᾶς ἤκουα ἐλευθέρως νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε τί ἐζητούσατε ἀπὸ μένα... Τούλαχιστον, δὲν θὰ με καταλαμβάνετε προδοτικῶς... Δὲν θὰ σᾶς ἄφηναι νὰ ἰδῆτε παρ' ὅτι θὰ μοῦ ἦτο ἀδιάφορον νὰ γνωστῆ. Θὰ ἐλάμβανα τὰς προφυλάξεις μου ἀπέναντι τῆς περιεργίας σας. Μὲ ἠπατήσατε... \*Α! εἶναι κακόν, πολὺ κακόν!...

Ἐσταμάτησεν ἀποτόμως· δάκρυα ἔκκρινον τὴν φωνὴν τῆς νὰ τρέμη, καὶ δὲν ἤθελε νὰ κλύσῃ ἐμπρὸς τοῦ. Περαιτέρω μετ' ἐπιμονῆς σωρὸν ἡλιοτροπίων παραπλεύρως ἐκεῖ· καὶ διὰ ν' ἀπορροφῆ τὴν ὄψιν τῆς ἔσκυψε καὶ ἔκοψε ἕνα ἀπὸ τοὺς εὐώδεις κλάδους. Δὲν εἶδεν ὅτι ἔγινε πολὺ ὠχρὸς καὶ ὅτι πτυχὴ πλήρης ὀδυνηρᾶς πικρίας διεγράφη ἐπὶ τοῦ στόματός του.

— Τότε λοιπὸν σκέπτεσθε, εἶπε μετὰ τινος δευτερόλεπτα σιωπῆς, ὅτι δὲν προσεφέρθη ἀπέναντί σας ὡς τίμιος ἄνθρωπος;... Εἴσαθε σκληρὰ, πολὺ σκληρὰ... Ἡ κ. de Vianne, δὲν εἶναι ἀλήθεια; ἔλαβε τὴν φροντίδα βέβαια νὰ σᾶς πληροφορήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον περὶ τῶν προθέσεων μου; ἔπρεπε νὰ τὸ προῖδω ὅτι δὲν σᾶς παρέλαθε ἄνευ ἀφορμῆς, χθὲς τὸ βράδυ, διὰ νὰ σᾶς κρατήσω, νὰ σᾶς προσφιλῶ...

— Διὰ νὰ ἐξοκολογήσατε τὰς σπουδὰς σας ἀνενόητος! εἶπεν μετὰ πικρᾶς ζωηρότητος, ἐνῶ ἔτριβε μεταξὺ τῶν τρεμόντων δακτύλων τῆς τὸν κλάδον τοῦ ἡλιοτροπίου. Δὲν λυπούμαι ὅτι ἔμαθα τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν κ. de Vianne· πάντα καλύτερον εἶναι νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τί τρέχει... ἔστο καὶ ἂν πρόκειτα νὰ ὑποφέρῃ!

Χωρὶς νὰ ἐξάγῃ τὴν ἀναφώνησιν αὐτὴν, ἥτις διεφυγεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν καρδίαν τῆς Αἰλιαν, ἐπανελάβε μετὰ τόνου σοβαροῦ.

— Τότε συμμερίζεσθε τὴν γνώμην τῆς κ. de Vianne εἰς ὅτι μ' ἀποβλέπει; Πιστεύετε ὅτι ἐξ ἀπλῆς περιεργίας ἐρασιτέχνου εὐρισκὸν εὐχαρίστησιν νὰ ὁμιλῶ μαζί σας, ἐπιθύμουν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον νὰ σᾶς ἐγκαταλείπω, ἐνδιαφερόμενη δι' ὅτι ἐσχετίζετο πρὸς ὑμᾶς; Εἰπῆτε, ἀποκριθῆτε μου... σᾶς παρακαλῶ, Αἰλιαν.

Ἡσθάνθη φρικίαν ἀκούσασα τὸ ἀπλοῦν ὄνομα Αἰλιαν μὲ τὸ ὅποιον τὴν προσηγόρευσε. Ἴσως ἂν μέσῃ εἰς κανένα σάλον τῆς ὠμίλει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ τοῦ ἀπήντα ὑπερηφάνως, καὶ θ' ἀπλη-

λάσεται αὐτοῦ. Ἀλλὰ εἰς ἐκείνο τὸ ἐρημικὸν πάρον μέσῃ, πού ἐλούετο ἀπὸ τὴν δροσερὰν τῆς ἀγῆς λάμπιν, οὐδὲ κἄν τὴν ἔψυχσε ἡ ιδέα νὰ μὴ ἀποκριθῆ εὐκρινῶς.

— Μάλιστα, ἐπίστευτε αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγετε, εἶπεν ἐνῶ ἄφηνε τὸ βλέμμα τῆς νὰ γίνεταί πρὸς τὸ ἔσχατον κεντρὸν τῆς λίμνης.

Χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ, εἶχεν ὁμιλήσῃ εἰς παραφροσιν χρόνον· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οἱ λόγοι τῆς Ἰσαβέλλας ἀφῆκε ἔχασαν ὅλην τὴν ἄξιαν. Ἦκουε μόνον τὸν Ροβέρτον, ἰσχυμένον ὄρθιον ἐνώπιόν τῆς, καὶ ὅστις ἤδη ἐξηκολούθει μὲ τὸν ἴδιον τόνον, ὅστις τόσον ἐδέσποζε τοῦ νοῦ τῆς.

— Ἀκούσατε τὴν ἐξομολόγησίν μου, Αἰλιαν, καὶ χρεώσατε τὴν μερίδα μου, ἀρῶ ἀγαπᾶτε τόσον τὴν εὐκρινεῖαν. Ἡ κ. de Vianne σᾶς εἶπε τὴν ἀλήθειαν... Ἦλθον εἰς τὸ Nevey διὰ νὰ ἐργασθῶ, νὰ παρατηρήσω, πρὸς ἀναζήτησιν τύπων ἀληθινῶν. Σᾶς ἔλεγε ἀκόμη τὴν ἀλήθειαν ὅταν σᾶς εἶπεν ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης μας συναντήσεως εἰς τὸ βράδιον, — ἐνθυμείσθε; διέβλεψα εἰς σᾶς αὐτὴν τὴν ἐντάκτικον τύπου νεαρᾶς κόρης, ὅστις μοῦ ἐφάνετο ὁ πλέον χριτωμένος... Δι' αὐτὸν τὸν λόγον κατ' ἀρχὰς πράγματι, ἐπιθυμῶσα νὰ σᾶς πλησιάσω...

Ἐσταμάτησε καὶ ὁ βόμβος τῶν μελισσῶν, πού ἐπέτων γύρω τους, ἐφθασεν ἰσχυρότερος εἰς τὰ ὦτα τῆς Αἰλιαν, τῆς ὁποίας αὐτὴ ἡ ψυχὴ τὸν ἠκούετο, κατευνασθεῖσα αἰφνιδίως καὶ πλημμυρισθεῖσα ὑπὸ γαλήνης ἡδονικῆς...

— Ἐπειτα, δι' ἄλλον λόγον, Αἰλιαν, ἐξηκολούθησα νὰ σᾶς ἐπιζητῶ ἀπαύστως... Αὐτὸ δὲν σᾶς τὸ εἶπεν ἡ κ. de Vianne... καὶ ὅμως ἦτο ἡ μόνη ἀλήθεια τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ σᾶς ἀποκαλύψῃ... Ὅσον ἐμάνθανα νὰ σᾶς γνωρίζω καλύτερον, Αἰλιαν, τόσον ἐμάνθανα καὶ νὰ σᾶς ἀγαπῶ...

— Νὰ μ' ἀγαπᾶτε... Θεέ μου!

— Δὲν θέλετε νὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε; εἶπε μὲ φωνὴν χαμηλὴν, ἥτις ἀνῆλθεν μέχρις αὐτῆς ὡς προσευχῆ.

Καὶ ἐπίσης ἀπλῶς, ἐπίσης ὅπως θὰ τὸ ἔκρινεν ὁ ἄνθρωπος ὁ μᾶλλον ἐστερημένος ἀξίας ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μιᾶς γυναικός, ἐξηκολούθησε:

— Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶναι μεγάλη ἡ τόλμη μου νὰ σᾶς ὁμιλῶ τοιοῦτοτρόπως... ὅτι δὲν ἔχω τίποτε τὸ ὅποιον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀρέσῃ εἰς ἕνα παιδίον ὡς σᾶς, καὶ ὅμως δὲν εἶχα τὴν γενναϊότητα νὰ σιωπήσω... Αἰλιαν, ἔχετε τὸρα ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, πλήρη καὶ τελείαν ἐμπιστοσύνην;

(Ἀκολουθεῖ.)

## ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ζήτησθε τίς γυναῖκες!

Ἴδού τί λέγει ὁ Stahl, ὅσον ἀπορροφῆ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς των:

«Πήγαμ' ἕνα βράδυ ν' ἀκούσωμ' ἕνα μελόδραμα, πού ἔκαμε ὅλο τὸ Παρίσι νὰ κλαίῃ, μὲ πῖθο νὰ κλάψωμε κ' ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας, καὶ τὸ κάμαμε. Ἦταν σωστός κατακλυσμός ἀπὸ δάκρυα μέσα στοῦ θεωρεῖο μας. Μόνη ἡ Κυρία Κ... ἀντιστάθηκε στὴν γενική συγκίνησιν. Τὰ μάτια τῆς μείναν στεγνά. Ἀπόρησα. «Μόνον στὰ ἔμορφα μάτια βρίσκονται ἔμορφα δάκρυα» μοῦ ἀπάντησε. Αὐτὴ τῆς ἡ ἀπάντησιν μου ἔδωκε νὰ καταλάβω ὅτι ἡ Κυρία Κ... πού εἶχε μικρὰ καὶ ὄχι ἔμορφα μάτια, εἶπε μιὰ γιὰ πάντα, πὼς ἡ ἐξουσία, πού ἔχουν οἱ γυναῖκες στὸν ἑαυτὸ του εἶναι τόση, πού καὶ τὰ δάκρυά τους ἀκόμη τὰ κυριεύουν.»

Ζήτησθε τίς γυναῖκες!

Ἀλήθεια, πρέπει νὰ τίς καλοπιάνῃ κανεὶς. Αὐτὸ μὲ συμβούλευε ἕνας καὶ βλέπω πὼς θ' ἀναγκασθῶ νὰ τίς κολακεύω κ' ἐγὼ (δηλαδή νὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν).

Δὲν χωρατεύουν. Ἐδειξάν στὸν Daudet τὰ δόντια τους οἱ Ἀγγλίδες (γι' αὐτὸ φαίνεται τίς περιεγραφε μὲ μακρὰ δόντια). Τίς ἐφοβήθηκα καὶ αὐτὸς, πῶς μᾶλλον ἐγὼ· πού εἶμαι τόσο μικρὸς καὶ μὲ βάπτισε γυναῖκα ἢ καλύτερα μ' ἐτόνισε.

Καὶ τ' ἀξίζουσι. Εἶναι τὸ παντοδύναμο στοιχεῖο, οἱ ἄρχοντες τοῦ παντός καὶ ἔχουν στημένο τὸ θεῖον τους πάντα ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν καθένα.

Ποῖος ποιητῆς, ποῖος καλλιτέχνης ἀνεβαίνοντας «τὸν ἀνήφορον τῆς τέχνης» ὅπως τὸ λέει ἔτσι ἔμορφα ὁ Ἐρταλιώτης, ὅταν σήκωσε τὰ μάτια του γιὰ νὰ ἀνυμετρήσῃ τὸν δρόμον πῶχει ἀκόμα νὰ κάμῃ, δὲν εἶδε ἐπάνω δύο μάτια, σὰν λαμπροὺς φάρους, νὰ τὸν ὀδηγοῦν, νὰ τὸν παραγοροῦνε μέσα στοὺς τόσους κόπους σου!

Δὲν ξέρω, μὰ πάντα φαντάσθηκα τὴ γυναῖκα μ' ἕνα γλυκὸ (πολλὰκις μάλιστα) χαμόγελο στὰ χεῖλη, πού μὲ κάμει νὰ πιστέψω, πὼς ἡ ζωὴ ἔχει καὶ κάποια χάρι καὶ δὲν εἶναι, ὅπως μᾶς τὸν φαντάζονται οἱ πεσσιμισταί.

Μιλοῦσα γιὰ τίς γυναῖκες καὶ θυμῆθηκα μιὰ μύδα, πού βγάλαν.

Ξέρετε πὼς μερικὰ πνεύματα ἔδειξαν ἀρετὴν προτίμησιν διὰ τίς γάτες. Κ' ἔτσι οἱ γάτες κατήντησαν τῆς μύδας.

τῆς πολυχώρον μετὰζωτὸν, καὶ ἤρχισε, μὲ τὴν ψυχὴν περιλυπὸν ἕως θανάτου νὰ ξεσχίξῃ κομματάκια κομματάκια τὴν πλοσίαν τῆς στολήν καὶ νὰ τὰ σκορπίξῃ εἰς τὸν ἄερα· καὶ τὰ ἔβλεπε μ' ἀπλανῆς ὄμμα, ἀκόμην, κίτρινα γλαζῆρα, πράσινα, ἄσπρα, σὰν τὸσες πεταλούδες, νὰ κυμαίνωνται εἰς τὸν ἄερα καὶ νὰ περιδινούνηται καὶ ὅλο νὰ κατέρχωνται διὰ νὰ πνιγῶσιν εἰς τὸν βόρβωρον τοῦ παρακλειμένου τέλατος. Τί ζωντανὴ εἰκὼν τοῦ ἀνθρώπου, πού καταντᾷ μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, νὰ πνίξῃ μίαν μίαν τὰς ἐλπίδας του, τὰ ὄνειρα του, τοὺς πόθους του, μέσα εἰς τὸ ἀδρανὲς ἔλος τῆς ἀπογνώσεως!...

Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν δίνην τῆς ἀπαισιοδοξίας, ἀνῆλθεν ἀπὸ τὴν καρδίαν μου τὸ ἔσμα φίλου ποιητοῦ, ὡς ἡ τελευταία πληγὴ τῆς χάριτος: «Εἰς τὴν καρδίαν μας, μοῦ ἐφιθύριζε, ἔδραυε ἡ ἀληθὴς εὐτυχία, ἡ ἀληθὴς δικαιοσύνη καὶ αὐτὴ ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη· διότι ἀγαπῶντες εὐρίσκωμεν.» Ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ ἔρωσ (διότι περὶ αὐτοῦ πρόκειται) ἀπὸ τὸν ὅποιον ζητεῖ τὴν εὐτυχίαν, ἀποτελεῖ ὡς τὴν ὑπᾶντων σχεδὸν τῶν ὀδυνῶν. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀόρατος ὑφαντῆς τῶν δεσμῶν πού μᾶς περισφιγγου καὶ μᾶς πνίγουν. Μιὰ χρυσὴ τρεμουλιαστὴ κλωστὴ ἐνώνει τὴν ψυχὴν μὲ τὸν ἥλιον, μακρὰ μετὰξιν αὐτὰ τὴν ἐνώνουν μὲ τὰστρα, καὶ ἀρκεῖ ἕνα μειδίαμα διὰ ν' ἀποτελέσῃ τὴν ἀλυσίδα τῶν ὀφθαλμῶν μας· ἡ καρδία πού ἀγαπᾷ εἶναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνδεδεμένη μὲ τὰ πράγματα καὶ μὲ τὰ ὄντα, πού ἀγαπᾷ, κ' ἡ ἐλαχίστη πνοὴ διασειούσα τοὺς εὐθεράστους αὐτοὺς καὶ ὀδυνηροὺς δεσμούς, ἔλκει μαζί καὶ τὰς ἐσχάτας ἰνας τῆς ὑποστάσεως μας καὶ μᾶς κάμνει νὰ αἰμάσωμεν. Αὐτὴ, ἡ τρυφερότης πού γύνει ὁ ἔρωσ εἰς τὰς καρδίας μας, εἶναι τρυφερότης ἐντὸς τῆς ὁποίας φρίσσουσι πᾶσαι αἱ ὀδύνηαι...

Ἐξήντησα ὅλον τὸ ποτήριον τοῦ πεσσιμισμού, τὸ ὅποιον μὲ ἠνάγκασε νὰ πῶ ὁ φίλος μου ὁ Βρουκόλακας... εἰς ὑγείαν σας τὸν συγχωρῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσατε σεις προπάντων. Κάμετε καλὰ μαζί τὸ προσεγὲς σάββατον, ὅτε ἐτοιμάζεται νὰ παρουσιασθῇ πάλιν ἐμπρὸς σας. Ἐγὼ βιάζομαι νὰ σᾶς ἀφήσω, διὰ νὰ μεταβῶ μαζί μ' ὅλον τὸν κόσμον (πού περιφρονῶ ὅσον καὶ ἀγαπῶ) εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἴσως ἀπὸ καὶ γυρίσω περισσότερον αἰσιδόδοξος καὶ ὀλιγώτερον φλύαρος ἀπ' ὅτι εἶμαι, ὅταν δὲν ἔχω τίποτε νὰ σᾶς πῶ. Τότε θὰ ἔχω πόσα, πόσα!

I. ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Τώρα τις αντικαθιστούν με γάτες από πορσελάνης μ'ά τόσο φυσικέ, πού όπως κι' αν τις τοποθετήσης μοιάζουν σ'άν ζωντανές.

Νά και μιὰ ευχαίρια νά προσφέρη κανείς μιὰ γατίτσα γιά δώρον ευχάριστο και φτυνό - φτυνό.

Ο Έδουάρδος Ρώδ εις ένα μυθιστόρημά του λέγει, ότι κάποιος ιατρός με τρόπον, τον οποίον δεν μ'ας περιγράφει, εξήτασε τον έγκεφαλον αυτόκτονήσαντος νέου και άνευρεν έγκεφαλοχυμέναν, τρόπον τινά, τας τελευταίας σκέψεις, τας οποίας έκαμεν ολίγες στιγμ'ές πρό του θανάτου του και μάλιστα και μετά τον θανάτό του, καθότι κατά την θεωρία του συγγραφέως ή ζωή δεν σβύνει, όπως νομίζομεν με την τελευταία πνοή, άλλ' ολίγον κατ' ολίγον.

Οι όπαδοί των... οι ροκαμβολιστάι, ας 'πω καλύτερα τό θαύμασαν, δεν είναι σκεπτικιστάι ή δεν ξέρω τί άλλο διά νά άναλύσουν όλα. Οι άλλοι θά χαμογέλασαν βέβαια.

Και όμως ιδού τί μ'ας λέγουν απ' την Αμερική: Ο φωτογράφος Roekwood, ο οποίος ένησχολεύετο με την φωτομικρογραφίαν, βρήκε ένα κομματι από τον έγκεφαλον κάποιου σπουδαίου βαιολογού. Έπειδή δέ με τό μικροσκόπιο είχε παρατηρήσει κάτι σημεία, πού δεν έμοιαζαν νά ανήκουν εις την έγκεφαλικήν κατασκευήν, τον έφωτογράφησε και κατόπιν με καλό μικροσκόπιο επέτυχε μεγεθύνουν της διαμέτρου κατ' 3,000 φορές και βρήκε... σχήματα γεωμετρικά όλως ιδιαίτερα, τά οποια, όπως του ειπέ σοφός φίλος του, είναι ιερογλυφικά.

Είναι κι' αυτή μιὰ από τις πολλές αποδείξεις ότι όλα τά παράδοξα πρέπει νά μ'ας έρχονται απ' την Αμερική.

Ένίοτε είναι κανείς πλησιέστερα σ' εκείνους, πού αποχωρίζεται παρά σ' εκείνους, πού άνταμώνει.

A. Λορμ'αί.

Γ. Ι. Κέρ.

#### Άλλη λογογραφία.

Καμ'ελικον, εν ταυθα. — Δι' τον ποιητήν εινε ίσως καταλληλος ή μοναχία, αλλά δια τον διηγηματογράφον όχι. Πρέπει νά ζή μέσα στον κόσμον νά μη παρέργεται τίποτε άπαρατήρητον δι' αυτόν, αλλά δέν εινε καμμία ανάγκη νά τον άγκαπήση, ειμφορεϊ και νά μείνη διάφορος. Πιστεύω, ότι φθάνει τότε εις έν σημείον, αρκετά Δονικιστικόν, νά νομίζη: ότι οι τριγυριστοί του, έχουν την καλωσύνην, νά ποιούν, νά χαίρουν, νά καλοζούν, νά κακοζούν, άπλούστατα δια νά τον βοηθήσουν εις τό έργον του. Και οι φίλοι του, αν τον πληγώσουν με κανένα παράξενον τρόπον, πρέπει νά τους εύγνωμονή... του έδωκαν μάθημα πόνου, τον όποτον ειμφορεϊ τώρα νά καλοπεριγράφη.

κ. Ν. Έχετε δικαίον στην άπογεματιανή του Πάνσα,

με τό χαρτοπαίγνιον ο άνθρωπος ο φρόνιμος θά γείνη όχι λέων (πού εινε τιμή του) αλλά Λεώνης. Ήτο λάθος του τύπου.

Νεοφώτιστον εν ταυθα. — Άρά γε ο Άργύρης μας, πού άνέθηκε σ'α καρφοβούνη του άνήφορον της τέχνης, έκαμε τό θαύμα νά προσηλυτισθ'ι εις την δημόδη; Τί ώρα γαρ γραμμένα, τά τραγοΐδια χωρίς λόγια!

Οίκουραν. Άπατάσθε, οι ποιηταί μας και οι λογογράφοι μας, όχι μόνον δέν εινε εναντίοι του γάμου, αλλά και έστησαν νεώτατοι την φωλιτσα τους. Συνταγές μαγειρικ'ής, ειμφορεϊτε νά εύρετε εις μαγειρικά βιβλία, άλλ' από την «Ήχώ», μήν περιμένετε τοιαύτας.

κ. Α. Ξ. εν ταυθα. — Τό διήγημά σας εινε άνοσιώτερον και του τίτλου του. Άπ' τά ποιηματάκια σας τό «χαίρει» μ' όλην την κοινοτίαν του δέν εινα, υπ' την έσφιν της διατυπώσεως, όλως διόλου χωρίς χάριν. Προσέχετε όμως, αν βρίουν επάνω σας όλο τό χρώμα πού πατή ή σκληρά σας—αν μάλιστα' άγαπή τους μακρυνούς περιπάτους—μήπως τά σατ' σας εύρεθούν βαθιά, πολύ βαθιά κ' ειςθε κρ'μα.

κ. Πηρ'λδ. εις Π. — Τό «Γιάντες» σας έχει αρκετά πρωτότυπον την θέσιν, αλλά δέν ετονίσθη επαρκώς και έχ'αθη μες στην χαλαρότητα του επιλοίου.

κ. Ήλ. Στ. Κέρκυραν. — Βλέπετε δέν σας λησμονούμεν, πρέπει και σεϊ νά μ'ας θυμ'ασθε, περιμένομεν.

Δεσποινίδα Μ. Κ. εν ταυθα. — Όλόκληρος ή πρώτη στρωφή από τό σόλο του Robinson περι της οποίας πρόκειται εις τά «Ειδύλλ. του Σαλ.» έχει ως εξής:

Veux-tu, mon bonhomme,  
veux-tu, qu' à mon tour  
je te prenne comme  
je comprends l'amour ?

Και ή τελευταία:

Quand mon oeil se lève  
vers une beauté  
je préfère au rêve  
la réalité.

Ό Α'. διαγωνισμός μας.

Όπως πράγματι και δέν ειχεν αξιώσεις περισσότερας, περιορισθη εντός λίαν στενοϋ... μαθητικού κύκλου. Η έκλογή του βραβευομένου — επειδή επί τέλους έπρεπε νά βραβευθ'η έν — κατήντησε σχεδόν τυχαία επάνω κάτω, μεταξύ μεταφράσεων ίσης σχεδόν αξίας, και μ'ας απαλλάττει από τον κόπον νά επιμένωμεν περισσότερο νά δικαιολογήσωμεν την προτίμησιν μας. Εκτός μ'ας μεταφράσεως (του κ.Ι.Μ) πού μυριζει την άγωνίαν του ξεφυλλίσματος του λεξικού, αι άλλαι, 4 — 5, παρουσιάζονται εξ ίσου άνετοι και ως προς την ούσίαν του ζητήματος. Έπιθυμούμεν νά έννοήσουν τώρα και οι περισσότεροι περί τινος ακριβώς πρόκειται.